

ЗОЛОТИЙ ЧЕМПІОН

СПРАВДІ, український гонщик Ігор Григор'єв — золотий чемпіон. На особистій першості Радянського Союзу, яка закінчилася минулої неділі в Кіровограді, він завоював дві золоті медалі.

Про підсумки чемпіонату СРСР читайте на четвертій сторінці в звіті «Шість «золотих» адрес — п'ять адресатів».

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 128 (635)

Середа, 24 жовтня 1962 р.

Ціна 2 коп.

БЕРЕЖИ ПРИКОДУ — БАГАТСТВО НАРОДУ ЦЕ — СПРАВА РУК КОМСОМОЛЬСЬКИХ

ШІВТОРИ тисячі ставів налічується в нашій області. Загальна площа їх становить 13 тисяч гектарів. Ці водні багатства є народною власністю, і зберегти їх — наше основне завдання, завдання комсомольських організацій, всієї громадськості.

Часто можна спостерігати, як береги ставів і водоймищ через погану їх експлуатацію розмиваються дощами. Утворюються нові яри, замулюючись, зменшується «голуба цілина».

Багато хто з нас їздив шляхом з Кіровограда на Знам'янку. І кожен бачив, як в селі Костянтинівці прекрасний став, створений методом народної будови, перетворюється в калюжу. Його водне дзеркало з року в рік катастрофічно скорочується. Винні в цьому керівники колгоспу імені Леніна Знам'янського району. Вони не дотримують і не виконують мінімальних вимог протиерозійного захисту. Розорювання ґрунтів тут проводять майже до самої води, не створюється захисна зона. Не закріпивши схилів багаторічними посівами, тут складається враження, свідомо сприяють ерозії ґрунту і знищенню водойми.

Це непоодинокий факт. Збудовані п'ять-шість років тому водоймища здебільшого досі не обсажені деревами. Погляньте на став у колгоспі імені Калініна Кіровоградського району. Водойма знаходиться в самому центрі села. Вона змінила його вигляд: зробила більш привабливим, культурним. Але годі шукати на берегах ставу бодай поодинокого деревця. А за шість років тут міг би вирости чудовий гай!

В подібному стані знаходяться стави в Олександрійському, Петрівському,

Онуфріївському, Новопрасков'яному та інших районах.

Олександрійський вугільний гірничорудний комбінат має два водосховища — Ігульське та Іванівське. Загальна площа їх 400 гектарів. Є проект озеленення берегів, але й досі він не втілений в життя. І не дивно, що на цих водоймищах багато діючих ярів, розмитий ґрунт зноситься у воду. Будівельні організації і відділення «Сільгосптехніки», які виконують підрядні роботи по спорудженню водойм в колгоспах і радгоспах, теж багато не доробляють. Вони не виконують робіт по насаженню лісозахисних смуг, будівництву мулофільтрів та інших заходів, які б забезпечували протиерозійний захист і збереження водоймищ.

На початку вересня Кіровоградське будівельно-монтажне управління № 2 тресту «Дніпробуд» в колгоспі імені 40-річчя КП України Компаніївського району закінчило спорудження ставу. Гарний став, і всі роботи виконані з доброю оцінкою. А от лісозахисних смуг і мулофільтрів немає, не зробили. Те ж саме діється і в колгоспах «Дніпро» Онуфріївського району, імені Димитрова Добровеличківського, імені Дзержинського Кіровоградського районів та інших.

Правда, провадити озеленення водойм будівельникам якось незручно. Можливо, що роботу доручити лісгосподарствам? Це — спеціалізовані організації, вони мають власний садивний матеріал. Наскільки це практично вигідно, свідчить той факт, що по дільниці держводінспекції Нижнього Дніпра Новогеоргіївським і Знам'янським лісгоспзагами внішньої весни у колгоспах було заліснено 920 гектарів ярів і балок.

В області розпочалося осічне деревонасадження. Особливу увагу зараз слід звернути на озеленення берегів рік, ставів, водоймищ. Це — найперший обов'язок комсомольських і піонерських організацій. Юнаки й дівчата повинні стати шефами «голубої цілини», зробити її красивою і культурною.

І. СЕМЕНІН,
старший інженер Кіровоградської дільниці держводінспекції Нижнього Дніпра.

П. СИДОРЕНКО,
старший інженер обласного управління водного господарства.

СКРОМНІСТЬ — НЕ ЧИНОВНИЦЬКА СУМИРНІСТЬ

ДІТКОЮ заводу, кращою його вихованкою звали її тут. Не без підстав. Для Тетяни Майданюк оці сім років, відколи вона працює на Гайворонському паровозоремонтному заводі, — то роки навчання, зростання. Прудким, чорнооким дівчам, що не встигло ще позбутися школярських звичок і вирости з коричневої форменки, прийшла вона на підприємство. Спершу — учениця токаря, потім — робітниця, а ще згодом — обліновець-нарядчик у цеху (потрібна була людина для цієї роботи і вибір впав на Таню — власницю хорошого атестату про закінчення середньої школи).

Для дівчини настав час остаточно вирішити проблему: ким бути! Вирішила не покаяцем, а тому твердо і назавжди. Для того й поступила у Київський залізничний технікум, на плановий відділ.

Зараз не в дивину, коли молодий робітник працює і навчається. Більше того — це закономірність. Лише на заводі, про який йдеться, до сотні молодих виробничників навчаються у вузах, технікумах, на підготовчих курсах. Тоді ж лозунг: «Після школи — на виробництво!» був новим. Тому прізвище Тані не раз фігурувало на зборах, коли керівникам заводу потрібен був приклад на цю тему. Її обрали членом комітету комсомолу, депутатом районної Ради. Та у дівчини не запаморочилася голова від ранньої слави. Вона залишалася такою ж скромною, привітною. Працювала обліковцем у матеріальній частині, поринала в громадську роботу, була незамінним учасником усіх концертів художньої самодіяльності.

Йшли роки. Таня вже закінчила технікум і в 1960 році поступила у Московський Всесоюзний інститут залізничного транспорту. Та радість обернулася для неї прикрістю. Зараз створилося таке становище, що дівчині нічого не залишається, як залишити або інститут, або ж завод. І те й друге — боляче.

Що ж поставило Тетяну Майданюк перед необхідністю такого вибору? Справа в тому, що весь цей час вона продовжувала працювати у бухгалтерії матеріальної частини і її діяльність не мала нічого спільного з обраним нею фахом. Вона сумлінно готувала баланси, але при цьому душею тягнулася безпосередньо до планування, до виробництва. Дуже кортіло взятись за живу справу, творчо працювати над складанням промфінпланів, співставляти вартість продукції, вишукувати додаткові резерви. Тому не раз нагадувала про себе і начальнику планового відділу М. Н. Крилову, і начальнику відділу кадрів К. Н. Гладик. У відповідь кожен раз чула незмінне «зачекайте».

Чекання тривало роками. Але більше чекати Таня не може. На третьому році навчання у вузі закінчується загальноосвітній курс і заочників розподіляють по вибраних ними профілях. Щоб потрапити на планово-економічний відділ, Майданюк повинна подати довідку про те, що працює за обраною спеціальністю. Але ж це не так. І знову безрезультатно зверталася дівчина до керівництва, погоджувалася на будь-яку посаду в плановому відділі. Але її не розуміли.

— Вона непогано влаштована. Перевели її у бухгалтерію, ставку одержує не меншу, ніж економіст, — розмірковує Клавдія Нестерівна, начальниця відділу кадрів. Про такі речі, як моральне задоволення працюю, любов до професії т. Гладик не задумувалась.

І інші ж зовсім дивно тлумачили Тетянині домагання: «Мала, «підсиджує»...» — альника планового відділу М. Н. Крилову — «Оскільки Тетяна не без спеціальності».

І лише комсомольці, розуміючи її становище, за нею. Якось у липні цього року відбувалися комсомольські збори з порядком денним про навчання молоді, секретар комітету комсомолу заводу Анатолій Провозін запропонував записати в рішення зборів про те, щоб порушити перед адміністрацією питання про трудовлаштування т. Майданюк за освітою і спеціальністю. Але присутня на зборах К. Н. Гладик, так би мовити, відвела це рішення.

— Неактуальне питання, — заявила вона. — Майданюк не такий вже досвідчений спеціаліст. До того ж недисциплінована. І взагалі все це — нескромно з її боку!

Таня почувала себе прилюдно ображеною. А вже тільки один «козир» був у т. Гладик, щоб говорити про недисциплінованість: від'їжджаючи на сесію, Тетяна здала у відділ кадрів виписку з інституту без підпису головного бухгалтера заводу. Його підписав бухгалтер групи. Клавдія Нестерівна тоді прийняла документ, а тепер ось перед усіма дорікнула. А наодинці т. Гладик сказала Тетяні:

— Була б скромнішою — вже б досі влаштували. В розумінні Клавдії Нестерівни поняття скромності дещо інше, ніж прийнято вважати. «Заслужите — вас помітять» — такий принцип поведінки проповідує вона Тані Майданюк та іншим, хто наполягає на задоволенні законних вимог.

Отже, хоч робота й не по тобі — працюй нишком, терпляче чекай, поки зовіль прихильно глянути на тебе начальницьке око. Така життєва мудрість була поширена хіба що серед чинівницького середовища вдалекі, незапам'ятні часи. Але комсомолку Таню Майданюк вона не влаштує. Таня хоче і, сподіваємось, буде працювати на тій ділянці, до якої відчуває покликання, якій готова віддати молоді енергію і свіжі знання.

Т. БОДНАР,
спецкор «Молодого комунара».

м. Гайворон.

ОБЛАСНА АВТОСТАНЦІЯ змінила адресу

ЗУЧОРАШНЬОГО дня змінилася адреса Кіровоградської автостанції. Вона перемістилася в район Рівнянського КП, де з'явився новий автовокзал.

Новозбудований авто-

вокзал відзначається рядом зручностей. Він має кімнату для відпочинку пасажирів, кімнату матері і дитини, медпункт, перукарню, камеру схову та інші обслуговуючі і адміністративні приміщення.

З містом автовокзал зв'язують автобуси № 5, 8, 13.

ЗБІРНИК ДОКУМЕНТІВ «ВЕЛИКИЙ ЖОВТЕНЬ»

ЗБІРНИК документів «Великий Жовтень» випустило видавництво Академії наук СРСР. В цю книгу ввійшли найскраповіші і найважливіші документи, що характеризують хід підготовки та проведення Жовтневої революції в нашій країні. Серед них статті В. І. Леніна, написані напередодні великих подій, а також основні постанови центральних і місцевих організацій РСДРП(б), зв'язані з підготовкою та проведенням революції.

ХТО ТИ: БОЄЦЬ

Ми часто говоримо про працю, комуністичне змагання, іноді скаржимося на нудьгу, невміле використання свого багатства — вільного часу. Такі розмови цілком закономірні. У нас мета ясна — комунізм. І ми хочемо прийти в нове суспільство гармонійно розвинутими людьми, такими, у яких комуністичне ставлення до праці і повага до товаришів, любов до книги і глибоке розуміння естетики нероздільні.

У дні, коли партія в переджовтневих заклинах проголошує: «Юнаки і дівчата! Наполегливо вчіться працювати і жити по-комуністичному!», молодь міста Кіровограда зібралась в Палац культури імені Жовтня, щоб поговорити, посперечатися, що значить активно працювати і розумно відпочивати. Темі, що поставлені на обговорення: «В чому краса людини, чи красива людина лише в праці? Що доповнює справжню красу людини? В праці чи лише в колі особистих інтересів?», «Як ти відпочиваєш? Чи всякий відпочинок корисний? Як би ти хотів відпочивати?» та інші — цікавлять, хвилюють кожного.

Дехто сподівався, що це буде суха, нецікава розмова по заздалегідь заготовлених «шпаргалках». Та сталося інакше...

ТРУДИТИСЯ НА СОВІСТЬ — ЗНАЧИТЬ, ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ

ВЕДУЧИЙ називає перше питання: «Як ти розумієш працю взагалі і зокрема комуністичну працю? Чи досить лише оволодіти спеціальністю, щоб корисно трудитися?»

— Хто бажає виступити по цьому питанню?

Зал припиняє. Зал чекає. Всі, хто зібрався тут, прийшли попередчасно. Вони ваздалегідь знали про диспут — про це повідомляли афіші, в первинних організаціях розповсюдили абонементи, в яких перелічува-

лось умовне коло питань диспуту.

Хто ж перший? І ось підноситься рука — «прошу слова». Спокійною, легкою ходою йде до сцени середнього зросту дівчина. Піднялась по сходах. В перших рядах несеться чиясь приглушена: «Солнцем полна голова...» Це — про дівчину. Приемне обличчя. Врозливі брови. Пишні золотисті завитушки. Це вона — «сонце».

Щось говорить ведучому, а він знайомить присутніх з нею:

Рая Мельник з швейної фабрики.

П РАЦЮ взагалі я розумію як всі її розуміють. Це — життєва потреба людини.

На фабриці — великий колектив. Притому, молодіжний. Довгий час нас критикували за якість продукції і на газетних сторінках, і на зборах. Тепер — зовсім не те, що раніше було. Чому це? Та тому тільки, що колектив змагається за звання фабрики комуністичної праці. А це значить працювати на повну силу, працювати творчо, з волею, шукати шляхи поліпшення праці. І зараз у нас замінюється ручна праця машинами. За дев'ять місяців нинішнього року надійшло 23 рацпропозиції, що дає підприємству 19,5 тисячі карбованців умовно-річної економії.

Бути ударником чи членом бригади комуністичної праці — це відчувати себе ближчим до комунізму, бути вимогливішим до себе, не зупинятись на досягнутому. Коли я думаю про розвідників майбутнього, мені завжди чомусь згадуються слова В. Маяковського:

Быть коммунистом — значит дерзать, хотеть, сметь.

Так і в ударників. Працювати по-комуністичному — це значить працювати відмінно. У нас на фабриці дві бригади комуністичної праці. Вони дають продукцію лише відмінної якості, аболівають за кожен виріб.

Кілька слів про себе. Не «МОЛОДИЙ КОМУНАР» 24 жовтня 1962 р., 2 стор.

творення мавпи в людину». Сміх.

Олексій робить скачок у вік атомний. Його слухають.

Іноді у нас комуністичне змагання організовано формально. Бригада добре працює, перевиконує норми і їй уже присвоюють звання. Треба більш вимогливо дивитись, як живуть люди, що у них в душі. І чи не в ім'я лише високої зарплати вони працюють добре?

Розмова про працю ставала ширшою. А що скаже ось ця струнка дівчина з замріяними очима-блискавками? Просто, широко, переконливо говорить

робітниця швейної фабрики

Тамара Акимова

О СЬ ВИ ВСІ гарно одягнені. А хто шив цей одяг? Ми, швейники. Приемно нам приносить людям радість, бачити, коли людина задоволена пошитим нами пальтом, костюмом.

Не уявляю людини, яка б, віддаючи весь жар душі любимої роботі, залишалась байдужою до праці своїх товаришів. Кожна людина потрібна всім і всі потрібні кожному. Наведу такий приклад. У місті славиться чудовими ділами наша бригада комуністичної праці, яку очолює майстер Л. Ластовіна. Чи могла б бригада добитися цього почесного звання, якби дівчата не були дружною командою.

Бригада живе за законом: «Один за всіх, всі за одного». За роки спільної праці робітничі оволоділи кількома операціями по пошиву пальт, в будь-який момент можуть замінити подругу, допомогти їй. Завдяки хорошій дружбі бригада добилась шостичного перевиконання норм. Все це приносить членам бригади велику радість, кожен відчуває, що його праця потрібна.

Є багато різних професій, і кожна цікава, захоплююча. Немає людей без покликання. Є не знайдене людиною покликання, є незрозуміла, нерозкрита краса праці. Поступово її можна зрозуміти і зробити джерелом радості. Ось і я не думала, що працюватиму в легкій промисловості. Мати хотіла бачити мене лікарем, я сама мріяла стати інженером і працювати на заводі. А ось після технікуму прийшла на фабрику. Робота мені подобається. Дуже. Але у нас зустрічаються люди, які незадоволені своєю професією. На виробничстві — це ті, які заробляють 2-річний стаж, необхідний для вступу у вуз. На жаль, є люди з вищою освітою, які працюють не за покликанням. Я вважаю, що їх не варто допускати до роботи, яку вони не люблять. Інакше вони приносять мало користі і життя не зрозуміють. Краще бути талановитим машиністом-стенографісткою чи швеєю, ніж нудним учителем чи озлобленим на життя лікарем.

Олексій Тютюнников, робітник агрегатного заводу.

— Давайте уявимо, що ж таке праця?

...Сидить людина біля печери з кам'яною сокирою в звір'ячій шкірі. Вона боїться звірів...

Ух, як загудів, зашумів зал. Оплески. Вигуки: «Що, лекцію про кам'яний вік читати зібрався? Про пере-

коричневі штани. Певно, не встиг після роботи переодягнутися, прямо від верстата прийшов на диспут. Але не стомлений він. Бадьоро, задористо виступає

Анатолій Павленко, робітник заводу «Червона зірка».

М ЕНІ сподобалось, як говорили товариші про радість праці. Це почуття мені надзвичайно добре знайоме. На завод я поступив учнем шліфувальника. Швидко оволодів професією.

У нас в торгівлі працює багато молоді. Треба, щоб вона турбувалась про те, щоб у магазинах вдосталь було хорошого модного одягу всіх розмірів. А то так мені доводиться: плац купити і нести в ательє перешивати. Штани в магазинах — широчезні. Теж купити і перешивай.

Вважаю, що нашим швейникам слід краще вивчати досвід одеситів, вчитись у них. Глянеш на продукцію одеських швейників — душа радіє. І люди в такому одязі якісь кращі, красивіші.

Юнак став біля трибуни збоку, щоб його краще бачили, напевне. Так, саме тому. Оглядає себе. І кинувши погляд у зал, ніби відчувши підтримку ще не висловлених уголос думок, говорить

Петро Проценко,

працівник авіаколонії № 2199.

ТОВАРИШ говорив про моди. Це хто яку любить. Я, як бачите, широкі штани ношу. Думаю, що на різну моду і шити треба...

Ми говоримо про працю. Вона видозмінюється. Колись селянин запражеться у плуг — і працює. А зараз треба і руками і розумом працювати. Удосконалювати машини треба. Кожен повинен раціоналізувати свої пропозиції вносити. Тоді ще більше задоволення від праці буде.

Переконливо звучить голос юнака. Кожне слово, мов на терезах зважує. Другу годину йде диспут. Вже й стомитися можна. Ні, не видно втоми на жодному обличчі. Захопив присутніх своєю розповіддю

Віктор Черданцев,

робітник заводу «Динамо».

ВИСТУПАЮЧИ казали, що кожен повинен виконувати свою роботу за спеціальністю з душею. Думаю, що це не так. Я вважаю, що ударник чи член колективу комуністичної праці повинен з душею виконувати будь-яку роботу, що йому доручається. Я закінчив 10 класів, два курси інституту вже позаду.

Працюю електриком. Робота чиста, подобається. Але ось треба терміново працювати у пластмасовому цеху. Хто був у нас на заводі, той знає, що це за цех — брудно, повітря важке. Я б міг сказати: у мене своя робота, дайте спокій. Але це було б безсовісно. Будь-яку потрібну роботу треба виконувати з любов'ю. Інакше — працюватимеш погано. Коли знаю, що роботу виконаю бездоганно, що ніхто не поправить і не скаже, що це погано — тоді від праці величезне моральне задоволення одержую. Тоді, за словами М. Горького: «Если труд — удовольствие, и

жизнь — хороша». Справді, хороше, чудове життя... Хороше, коли цінують тебе люди.

Всі, хто виступав і ті, хто просто слухав, схилились на одному. Кожний, так, саме кожний зобов'язаний працювати на совість, бути не просто трудівником,

а творцем, турбуватися не лише про особистий успіх, а й про успіх свого колективу. Бо тільки в сумлінній праці на благо суспільства — головна умова швидкого руху нашого народу до комунізму. Будемо пам'ятати, що наше майбутнє — в наших руках.

ЩАСТЯ, ЯКЕ ВОНО?

Д ІЙСНО, яке? Коли по-справжньому щасливий? Коли приносиш радість людям, простягаєш руку в біду, чи тоді, коли прожив життя без тривоги і хвилювань?.. А чому людина буває нещасною? І що то, взагалі, за прекрасна жарпниця, яку ніхто ніколи не бачив?..

Тисячоліття існує людство, всі ці часи воно не припиняло мріяти про щастя. Але кожний розумів його по-своєму. Те ж саме й зараз. Візьмемо, наприклад, «середнього» американця. Власне «діло», машина, рахунок в банку — далі коло інтересів його не сягає. Його анітрошечки не хвилює,

що в країні, де він живе, близько п'яти мільйонів безробітних? Адже він — «щасливий»!

Наскільки значніша, вагоміша, гуманніша уява про щастя першого-ліпшого представника нашої країни. От хоч би робітника заводу «Червона зірка» Петра Пасічника.

...Йому минуло всього чотири роки, коли сім'ю спіткало горе: на війні загинув батько. Втрата чоловіка не могла не позначитись на здоров'ї Катерини Пилипівни. Десь у 1949 році вона тяжко захворіла. А незабаром Петро і його старший брат Олександр залишились круглими сиротами.

У ДЕВ'ЯТЬ років, — сильно хвилюючись, говорить

Петро Пасічник —

я став зовсім самотнім. Що мене чекало, коли б я жив у хваленому капіталістичному світі? Голод, холод, позневір'яння по вулицях з простягнутою рукою, а там і смерть. Я вважаю, що наше усіх щастя і мрія — в тому, що ми народились і живемо в радянській країні...

Мовчить зал. Наче пустий. Не віриться, що він вшент заповнений. Але це так. Молодь, затамувавши подих, слухає ширю розповідь хлопця.

— В дитячому будинку, — продовжує Петро, — я закінчив вісім класів. Потім вступив до ремісничого училища і одночасно вчився в середній школі. Одержав атестат зрілості. В інструментальному цеху заводу «Червона зірка» мене оточили теплотою і увагою. Саме підтримка колективу дала мені можливість успішно завершити навчання в машинобудівному технікумі і здати екзамен до політехнічного інституту. Колись я мріяв бути конструктором. Зараз досяг своєї мети. Я працюю техніком-конструктором. А мені всього 21 рік. Хіба ж це не щастя — труд? Ні, не в грошах, не в багатому одязі щастя, а в праці, яка облагороджує людину, виводить її на єдино вірну дорогу. Той, хто одержує гроші нечесним шляхом, — нещасний. Хочу закінчити свій виступ так: «Щасливі ті, хто змолоду пізнає радість праці».

— А ти щасливий? — дзвенить голос з глибини залу.

— Чи щасливий я? Якщо

відповім — «так», то цим, мабуть, не зможу передати ті почуття, якими сповнені мої груди.

Високий, худорлявий, він швидко сходить зі сцени. А назустріч йому несуться оплески присутніх. Так, саме так розуміють щастя оці хлопці і дівчата!

— Дозвольте мені! — З перших рядів лунає чийсь голос.

— Будь ласка, — відповідає ведучий.

На трибуні дівчина. Каштанове волосся, трохи кирпатий ніс, і симпатичне, вкрите веснянками обличчя.

Це — студентка педінституту

Люда Бойко

Я НЕ готувалась до диспуту, — ніяковіючи починає вона. — Але мені дуже хочеться висловити свою думку. От тільки не знаю, з чого почати... Щастя — це таке... ну, не знаю...

Зал співчутливо сміється, чуються вигуки:

— Не бійся...

— Говори, як думаєш...

— Відверто давай!

Люди наешті вдалось подолати своє соромливість.

— Щастя — це поняття, яке міняється. Ось я не вступила до інституту — нещасна. Вступила — щаслива. Але дома залишилась мій коханий. Якби він був поряд! Я б була зовсім щаслива... Не смійтеся, будь ласка. Це правда. Посварилась з подругою — знову нещасна. Щастя таке, воно весь час віддаляється... А

взагалі, я вважаю, що щасливою можна бути лише тоді, коли приносиш щастя іншим.

З цим твердженням перегукується і виступ працівника міської контори зв'язку В. Гордійчука. Він сказав:

— В світі особистих ін-

ЧИ СПОСТЕРІГАЧ?

тересів щасливі тільки мішани.

Ще до початку диспуту до тих, хто вів його, підійшов юнак.

— Я — приїжджий. Дуже хочу взяти участь... Та у мене немає запрошення.

— Будь ласка. Проходьте.

І ось ведучий оголошує:

— Слово надається льотчику ЦПФ

т. Новосельцеву

Він з Воронежа.

— Я нещодавно побував у Німецькій Демократичній Республіці, — розповідає Новосельцев. — Зустрічав-

ся з молодими французами, італійцями. Під час дискусій з ними я з ще більшою силою відчув, які ми, радянські люди, щасливі. До наших послуг все: парки, катки, будинки культури. Всюди ти бажаний гість.

Приходь, відпочивай! А товариш з Франції пише мені, що там за відпочинку йому треба платити чималі гроші. Ми часто чуємо по радіо, читаємо в газетах: «Складна операція пройшла успішно». Але мало хто замислюється над тим, що у лікарнях нас обслуговують безкоштовно. Ми просто вже звикли, і в цьому наше найбільше щастя.

майданчику офіцерського клубу хоч і є масовик, але скучно. Лише час від часу чути його голос: фокс-т-рот. На танцюмайданках темно, часті бійки.

Я — за різноманітний багатий відпочинок. От я був у Іванові — його називають містом наречених. Отам молоді по-справжньому відпочиває. Часто молодіжні вечори і різні. Цікаво.

Бо там організована робота з молоддю. А про Кіровоград скажу ось так: робота з молоддю не ведеться.

Шліфують хлопці й дівчата центральні вулиці. І, власне, молоді міста нічим не займається.

Загудів зал, висловлюючи свою незгоду.

— А від цього... користі ж ніякої. Я, наприклад, погано відпочиву — і робота тоді не ладиться. Чомусь у нас не об'являють про дозвілля молоді.

Він зрозумів, напевне, реакцію присутніх. Заговорив більш конкретно.

— Чимало комсомольських комітетів працюють безініціативно, по-справжньому не допомагають юнакам і дівчатам добре організувати дозвілля. Не подає приклад в цьому і міськом комсомолу. І тому на ряді підприємств червоні кутки і клуби відчиняються тільки для урочистих засідань. Частина молодих людей витрачає час на пияцтво, а потім і аморальні вчинки, хуліганство.

Завирував зал. Шум. Ні, не всі поділяють думку Гордійчука. Першим про це сказав Володимир Полонський, робітник заводу «Динамік».

— Я ось хочу запитати товариша, комсомольця, який тільки що виступав: що він сам зробив у місті корисного, щоб краще відпочивалося. Дайте, подайте, організуйте... На нього кивали нічого. Самим нам про своє дозвілля треба дбати. І молоді багаті що робить. Просто Гордійчук не вкурсі...

Хороше сказав Володимир. Не чекати ніяк, не бути утриманцем — самому організувати своє дозвілля, молодим дбати про нього. Хоча не все тут і від молоді залежить. Продовжив, розвинув у цьому напрямку думки В. Полонського

Володимир Губа.

МІСТО дуже розрослося за останній час. А всі відпочивають у центрі. Чому? Час подбати про створення хороших умов для відпочинку на околицях. У нашому місті, крім танців, власне, і піти немає куди, навіть влітку. На пляж поїхати — ціла проблема. То доїхати не можна, бо багато людей. А то приїдеш, та місця не знайдеш. Кладки погані. Часто люди голови через це розбивали. Грибків немає. Все це можна зробити просто. Але молоді сама тут не всесильна. Грибка з ініціативи не зробить. Потрібно матеріали. А вони у господарських керівників. А тим ніколи займається дозвіллям молоді.

Якось з товаришами ми колективно відпочивали. Наловили раків, розклали вогнище... Чудово провели час. Потрібно у стави запустити малька, щоб могли риболови посидіти з рудочкою. Тут теж мало тільки комсомольської турботи. І кафе молодіжне. Скільки молоді про нього говорять!

Після виступу Губи ще вагомшою стала розповідь Новосельцева.

МІНІ ЧАСТО зустрічаюся з молоддю, які не хочуть дба-

ти про відпочинок молоді. Коли я прийшов працювати в аеропорт, про дозвілля ніхто не дбав. Відпочивав то як міг. Підібрались дружні хлопці. Вирішили будь-що створити власну самодіяльність, стати хазяями свого дозвілля. Поговорили з керівниками, попросили виділити кошти. Вислухали вони нас, і на цьому...

Ні, не все. Ми доводили, що нам потрібні музичні інструменти, що ми хочемо красиво і змістовно відпочивати.

У нас вже повелося так серед окремих керівників: поки крапля йому на шию не впаде, рукою не поворухне. Треба добиватися свого. Хто стукає, тому й відчиняють. Після листа в «Комсомолку» нам виділили кошти. Придбали піаніно, акордеон. Тепер у нашому колективі завжди весело і цікаво.

Коли після роботи не хочеться добре відпочити? І коли ми думаємо про це, то маємо на увазі не тільки відновлення фізичних сил, а, перш за все, дозвілля, культурне проведення вільного часу. Молоді в нашій країні створені прекрасні умови для цього. Театри і клуби, музеї і бібліотеки, стадіони, парки, туристські бази — все це до наших послуг. Людина йде на вечір до клубу не тому, що їй не хочеться сидіти вдома. Вона розраховує почути й побачити там щось нове, цікаве, таке, що збагачує її знання, розширює кругозір, викликає емоції і роздуми, дає певну естетичну насолоду.

Говорить ставна русьва дівчина —

НА ДИСПУТІ МОЛОДІ МІСТА КІРОВОГРАДА, ПРОВЕДЕНОМУ РАДОЮ ПО РОБОТІ З МОЛОДДЮ ПРИ ОБЛАСНОМУ ВІДДІЛЕННІ ТОВАРИСТВА ДЛЯ ПОШИРЕННЯ ПОЛІТИЧНИХ І НАУКОВИХ ЗНАТЬ.

Я — за різноманітний відпочинок. Для мене — це читання цікавої книги, гра на фортепіано, перегляд кінофільму. Але я вважаю, що цікавіше, веселіше час проходить в гурті молоді.

Людина не може лише сидіти, слухати лекції, концерти, дивитися кіно. Особливо це стосується молоді. Хочеться щось рухливе, Любить молоді, наприклад, танці. Взагалі з цими танцями просто біда. Справа в тому, що організуються вони погано. Приїдеш, наприклад, в парк імені Леніна чи в офіцерський клуб, і стій на ногах дві години. А чому б на танцюмайданках не влаштувати куточки, де були б шапки, газети, журнали, де б люди могли перепочити від танцю. І не потрібний там комсомольський патруль. Треба зробити так, щоб вся обстановка на танцях змушувала присутніх триматися пристойно.

Ми знаємо багато прикладів, коли культурні установи працюють на громадських засадах. Є кінотеатри, де кіномеханіки, музиканти, затійники працюють безплатно. Це у Вінниці так. Не у нас, на жаль. У нас один кінотеатр «Хроніка» працює без контролера.

Але коли входять туди, то за тобою слідкує збоку, чи відірвав ти контроль, чи не пройшов без квитка. Образливо...

Думки багатьох виступаючих про працю, організації дозвілля поділяє присутній на диспуті член Товариства для поширення політичних і наукових знань, завуч школи-інтернату імені Гагаріна

Б. Л. Шинкарьов

МІНІ ГОВОРИМО про створення умов для відпочинку юнаків і дівчат. А чому забуваємо про молоді сім'ї? Лише в кінотеатрі «Мир» створена кімната, де батьки можуть залишити дитину, а самі подивитися кіно. А чого вичікують інші кінотеатри?

Тепер про мова товариші говорили. Це справи не особиста, а суспільна. І людина повинна рахуватися, що суспільство вважає красивим, елегантним і відповідно одягається. Стиляги — це люди, які виступають проти норм громадської поведінки. Справа не в ширині штанів і не у кольорі сорочки, а в тому, що такі люди протиставляють себе суспільству, не визнають загальноприйнятих норм.

Комсомольським комітетам, культурміщам є над чим працювати. Перш за все необхідно добитися, щоб у кожного юнака і дівчини зростав потяг до знань, потреба регулярно читати книги, відвідувати театри і кіно, брати участь у художній самодіяльності, займатися спортом.

Головне, про що повинні дбати комсомольці, — так організувати дозвілля молоді, щоб допомогти їй у вирішенні основного завдання вчитися, жити і працювати по-комуністичному.

Давайте продовжимо диспут в цехах заводів і фабрик, на будівельних майданчиках і в студентських гуртожитках, в клубах і червоних кутках, на сторінках обласної газети «Молодий комуніст».

Отже, друзі, редакція чекає ваших листів, відгуків на ті питання, які порушили учасники диспуту. Розкажіть, як на ваших підприємствах, у колгоспах і радгоспах, установах в праці формується людина. Як у вас організоване дозвілля молоді, що заважає нам у цій роботі і як усувати перешкоди, щоб уже сьогодні виховувати гармонійно розвинуту людину комуністичного суспільства?

З репортажу, який ти, шановний друже, щойно прочитав, ти дізнався, що учасники диспуту гаряче говорили про себе, працю сроду і товаришів, успіхи і невдачі, сперечалися, доводили один одному, що потрібно зробити, щоб кожний день життя приносив насолоду, щоб молоді після трудового дня відпочивала змістовно і весело.

Розмова тривала більше двох годин. Виступило п'ятнадцять чоловік.

— Диспут у цьому не закінчується, — говорить голова ради по роботі з молоддю при обласному відділенні Товариства знань Павло Марченко. — Чи вірно говорити виступаючі? Хтось, можливо, думає інакше.

Головне, про що повинні дбати комсомольці, — так організувати дозвілля молоді, щоб допомогти їй у вирішенні основного завдання вчитися, жити і працювати по-комуністичному.

Даруйте продовжимо диспут в цехах заводів і фабрик, на будівельних майданчиках і в студентських гуртожитках, в клубах і червоних кутках, на сторінках обласної газети «Молодий комуніст».

Отже, друзі, редакція чекає ваших листів, відгуків на ті питання, які порушили учасники диспуту. Розкажіть, як на ваших підприємствах, у колгоспах і радгоспах, установах в праці формується людина. Як у вас організоване дозвілля молоді, що заважає нам у цій роботі і як усувати перешкоди, щоб уже сьогодні виховувати гармонійно розвинуту людину комуністичного суспільства?

МОРАЛЬНИЙ КОДЕКС — МІРИЛО НАШОГО ЖИТТЯ

По багатьох питаннях гаряче дискутувала молодь. Але про щоб не сперечались хлопці і дівчата, вони обов'язково говорили про

зовнішню і внутрішню красу нашого сучасника, про його взаємовідносини з колективом, ставлення до праці.

МІСЦЕ на трибуні займає

Володимир Полонський,

працівник заводу «Динамік».

РАСА е добродісна, — сказала комсорг ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка»

Галія Снігуренко.

— Вона облагороджує, підносить людину, пом'якшує її вдачу, згладжує грубість. Я, звичайно, маю на увазі не тільки зовнішню, а, головним чином, внутрішню красу. Дивіться, як в «Оптимістичній трагедії» устами одного з героїв промовляє Всеволод Вишневський: «До останнього издыхания, до последней возможности движут рукой, хотя бы левой, боец-коммунист будет действовать. Нельзя действовать — есть язык. Убеждай, бодрись, заставляй действовать других. Не можешь говорить — делай знаки. Тебя повели, избивают — не сгибайся. Не можешь пошевелиться, уже связан, положен, заткнут язык — выплюнь кляп в лицо палачу. Гибнешь, топор падает на шею, но последнюю мысль отдай революции!».

Кожний день нашого життя дає нам сотні хвилюючих прикладів торжества принципу морального кодексу: «Людина людині — друг, товариш і брат». Весь світ облетіла звістка про те, що радянська дівчина комсомолка Роза Шафигу-

ліна запропонувала свої очі американському комуністу Генрі Уінстону, який втратив зір у в'язницях «цивілізованих» катів з Уолстріту. Так, в нашій країні людині, що потрапила в біду, готові допомогти сотні, тисячі!

Я хочу сказати ще про одне. Досить часто ми формально розкидаємось красивими, почесними найменуваннями. Робітника, який виконав план на 130—150 процентів, обов'язково називаємо передовиком. А мені здається, це не зовсім правильно. Дехто прийшов на гудок і пішов з гудком. Правда, він дав — потрібні проценти, а разом з тим заробив 5—6 карбованців. Та хіба він передовик?

От я вам розповім про Анатолія Пуриса. Він трудиться поряд зі мною. Це прекрасна людина. Судить самі. Норму виконує не на 150, а на 190—220 процентів. Крім того, бере участь в драматичному й хоровавому гуртках цеху, найактивніший учасник художньої самодіяльності Палацу культури імені Жовтня, хороший спортсмен. Йому невідома двадцять чотирьох годин доби. Ось це, на мій погляд, справжній передовик!

Товариші, можна мені ще кілька хвилин затримати вашу увагу?

— Можна. Не заперечуємо.

— Я відносно хуліганів, дармоїдів, п'яниць... Вони, як і ми, народилися в нашій країні, але жити бажать за нормами старого, експлуататорського ладу. Чому у нас ще є випадки хуліганських проявів, пияцтва? Гадаю, тому, що ми часто-густо залишаємось байдужими до своїх товаришів по роботі, не цікавимося, чим вони займаються після трудового дня. А байдужість і злочин ходять поряд. Якщо людина бачила злочин і нічого не зробила, щоб запобігти йому, значить вона — співучасник. Не можна забувати, що реп'яхи буйно йдуть в ріст там, де їх вчасно не прополюють.

Повністю підтримую виступ Галії Снігуренко. У нас подекуди передовиком вважають того, хто дає не-обхідний процент. А що цей товариш ще робить на підприємстві? По-моєму, сім годин робочого дня — це для себе. Для заробітку. А от після гудка, без грошей, що ти робиш? Спробуй подібному «серебреннику» сказати: «Друже, залиши після зміни хвилину на тридцять, треба полагодити верстат». Він подивиться на тебе холодним поглядом і спокійно відповість: «У нас законами за-

борнено понад сім годин працювати».

Наведу приклад. Кілька років тому я жив у Донбасі. Був у нашому колективі хлопець — Віктор Горельський. У свою записну книжечку він заносив такі факти: «Сьогодні допоміг старій жінці перейти через дорогу...» «Проходив вулицею. Якійсь чоловік лагодив паркан. Підтримав дошку».

Одного разу викликали Горельського на комітет комсомолу.

— Розкажи про свою громадську діяльність, — попросили.

Віктор спокійно відкрив книжечку і почав читати: «21 вересня перевів через дорогу бабуся...» (сміх в залі).

Людина повинна жити для суспільства, віддавати себе суспільству, дбати про суспільство.

БАЙДУЖІСТЬ, ІНЕРТНІСТЬ — НАШІ КОМСОМОЛЬСЬКІ ВОРОГИ

РОЗМОВА переступила коло самої теми диспуту. Кожен говорить, як вважає за потрібне, говорить, що його хвилює. Зал, мов бурхлива ріка у повінні, — то спокійно слухає виступаючих, то раптом зашу-

муть, завирує, і здійснюється хвилі невдоволення, незгоди. Так було, коли вступав Валентин Гордійчук, працівник міської контори зв'язку. Спочатку його уважно слухають.

Я Ось чотири місяці працюю у місті. І добре роздивився, як тут відпочивають. В основному — танці. Але підійти на танцюмайданчик. Що за музика там? Страшна одноманітність. На танцювальному

ШІСТЬ „ЗОЛОТИХ“ АДРЕС—П'ЯТЬ АДРЕСАТІВ!

ВЖЕ ввечері, коли над Завадівкою стих гуркіт потужних моторів. На стартовому майданчику метушаться судді змагань, представники команд, фотокореспонденти. А на столі вже чекають на своїх володарів золоті, срібні та бронзові медалі. Поруч з ними — численні призи від організації та установ обласного центру. До місяця урочистого закриття чемпіонату СРСР з мотокросу підходять школярі з пишними букетами осінніх квітів та завадівські колгоспники з хлібом-сіллю...

Рівною шеренгою стоять переможці чемпіонату. Серед них — українці Ігор Григор'єв та Ігор Козаков, росіяни Микола Соколов, Сергій Кадушкін, Андрій Дежінов, Анатолій Романов, Валентина Лукіна, латвійка Вільма Ошеня. Сяючий блиск очей, щасливі усмішки гонщиків променіють доброю втомою.

Справді, поєдинки найсильніших спортсменів країни були напруженими. Ні дощ минулої суботи, ні холодний вітер не могли стримати волю до перемоги бодай жодного гонщика.

Перший старт машин класу 125 кубічних сантиметрів. Лідиреє ковровець Юрій Агеєв. Та це триває недовго: через кілька сот метрів його обходить Олександр Яковлев. Іде вперед боротьба за третє місце між Володимиром Лаврентьевим і Леонідом Чорним. Перемагає Леонід. Минулорічний чемпіон країни в цьому класі машин Євген Долготоров займає лише сьоме місце. Згодом він зовсім сходить з траси.

В цей час змінюються лідери. Заїзд очолює Юрій Агеєв. І знову ковровця обходить Яковлев. Певно, він вирішив взяти реванш за далеко не призове місце в змаганнях першого етапу. І це йому вдається. Перший заїзд О. Яковлеву приніс перемогу.

Гострою була боротьба і в другому заїзді машин класу 125 кубічних сантиметрів. Незважаючи на те, що Юрій Агеєв після старту був лише сьомим, до фінішу він прийшов першим. Це дало йому право не брати участь у третьому

заїзді: набравши три очка, Юрій забезпечив собі звання чемпіона СРСР цього року. Срібну й бронзову медалі відповідно завоювали Олександр Яковлев та Леонід Чорний.

За весь час змагань ім'я Ігоря Григор'єва не сходило з вуст болільників. І не дарма. В суботу, виступаючи в класі машин 250 кубічних сантиметрів, український гонщик завоював першу золоту медаль. Його сильні суперники Аркадій Белкін та Ігор Козаков задовольнилися срібною і бронзовою медалями.

Ігор не мав собі рівних і в заїздах машин класу 175 кубічних сантиметрів. То й не дивно, що коло пошани довелось вдруге очолювати Григор'єву. Власниками срібла і бронзи стали москвичі Анатолій Савельєв та Анатолій Романов.

Дві золоті медалі чемпіонату прописані на одне прізвище! І хоч як не прикро минулорічний чемпіон країни з цих класів машин — москвичу Олександру Яковлеву та ленинградцю Андрію Дежінову — сильнішим довелось визнати Григор'єва. Це визнання вирішила боротьба на важкій завадівській трасі. Крайній гонщик СРСР цього року — таку оцінку дістав Ігор від суддівської колегії та від багатьох десятків тисяч глядачів. Йому і вручено приз журналу «За рулем».

В класі машин 350 кубічних сантиметрів звання чемпіона, а разом з ним і золоту медаль виборів неодноразовий чемпіон Союзу, учасник багатьох міжнародних поєдинків Микола Соколов (Москва). Ленинградець Сергій Кадушкін став володарем срібної медалі, а його земляк Андрій Дежінов — бронзовою.

На змаганнях першого етапу десятки тисяч болільників гаряче аплодували успішному виступу представника Російської Федерації Зігурда Калькісу. Це ж повторилося і минулої неділі. Його машина з об'ємом циліндра в 500 кубічних сантиметрів принесла заслужену перемогу своєму господареві. Коли минулого року він займав лише третє місце в цьому класі машин, то на даних змаганнях Зігурд став володарем золотої медалі. Минулорічному чемпіону Сер-

гію Кадушкіну довелось зійти з п'єдесталу призової трійки на сходінку нижче. Аркадій Белкін на машині власної конструкції виборів бронзову медаль.

Як бачимо, в книгу чемпіонів країни цього року вписано нові імена провідних радянських гонщиків. Це сталося як серед чоловіків, так і серед жінок. І цілком закономірно, спортивна молодь держав. Минув той час, коли один і той же «золотий приз» володів першим місцем по кілька років підряд.

Так, молодь держав на повну силу. Ось лише один яскравий приклад. Віталій Тюрін з м. Коврова захоплюється мотоциклетним спортом лише з зими цього року. За цей час він став призером на першості Російської Федерації серед дорослих, виборів звання чемпіона країни цього року серед юнаків. Добре виступив і на минулих змаганнях. А Віталію ж лише 16 років! Сподіваємось, що приз «Молодого комунара» — фотоапарат «Зоркий», вручений йому гонщику, потрапить до рук май-

бутнього чемпіона країни серед дорослих.

Урочисто пройшло вручення медалей та призів переможцям чемпіонату. З теплою промовою перед гонщиками виступив секретар обласного комітету партії С. З. Сергієнко. Завадівські колгоспники від імені всіх хліборобів Кіровоградщини піднесли спортсменам пишні українські паляниці та глечики з медом.

— Переможцям чемпіонату країни опустити прапор змагань! — проголосише радіоінформатор.

Кумачеве полотноше поволі гасне у тисячному натовпі прихильників мотоциклетного кросу. Тут же в обійми болільників потрапляє Ігор Григор'єв. Деслятки рук піднімають його над головою, проносять крізь загальний вибух аплодисментів і ставлять на п'єдестал золотого місця. Це символізує його непереможність. Так, істинно непереможність!

В. ЮР'ЄВ.

с. Завадівка.

ІГОР Григор'єв в колі своєї сім'ї після триумфального виступу на машині класу 175 кубічних сантиметрів. Як бачите, півторарічний синок чемпіона Юрчик теж, певно, мріє про спорт мужніх. Недарма ж він надів бойовий шлем свого татка.

Фото В. КОВПАКА.

ЩАСЛИВИЙ ВИГРАШ

ПІД час проведення особисто-командної першості Радянського Союзу з мотокросу Кіровоградський обласний комітет ДТСААФ проводив розіграш пам'ятних подарунків. Серед цінних речей був моторолер, який в день розіграшу випав на білет № 13716. Власником моторолера став слюсар Кіровоградського таксомоторного парку комсомолець Володимир Боровков.

В. МАШУК.

НА СЕМІНАРІ ПОЗАШТАТНИХ ПРАЦІВНИКІВ

20 жовтня в редакції газети «Молодий комунар» відбувся обласний семінар завідуючих позаштатними відділами комсомольського життя при міських та міжрайонних газетах.

Учасники семінару поділилися досвідом підготовки молодіжних сторінок в міжрайонних та міських газетах, розповіли про плани позаштатних відділів на найближчі місяці.

Творчі працівники редакції проаналізували окремі сторінки, підготовлені позаштатними відділами.

ЮНАК... Який він? Із чого він? Із плоті і кісток, хоча так схожий на нунче деревця! Юнака не обчислиш, не підрахуєш — ніколи він не був сумною чисел. Він — маленька планета, і, хоча він не складається з мінералів, як часто він схожий на гору!

Як часто схожий на океан

Такий простий і такий загадковий.

Юнак... Який він? Веселий? Серйозний?

Як не бути веселим Маноло? Йому дев'ятнадцять. Ще три роки тому він бувся з братиком за єдину подушку. І сьогодні ще йому дуже хочеться танцювати і кататися на велосипеді. Але, посміхаючись, він займається справою, за яку взявся б не кожний. Маноло — директор цукрового заводу в Лас Вільяс. В день, коли його обрали і поставили на чолі підприємства, він знав лише, що із цукрової тростини видають цукор і що тростинний сік «гуарапо» робить більш солодкою регуланку в полі і освіжає влітку. Він — молодий директор, якого сотні робітників називають просто «наш хлопець», — з усмішкою несе на плечах тягар великої відповідальності.

Анні-Ірмі минуло двадцять. Вона схожа на очеретинку, на тоненьку молодшу пальму. У неї маленькі веселі ніжки. Як вони танцюють ча-ча-ча! Сьогодні Анна-Ірма — дипломат, вона з головою поринула в міжнародні проблеми. У неї серйозне обличчя, вона займається складними питаннями, але, читаючи вірші, во-

на зітхає, як дівчинка. Зараз вона далеко-далеко: вона представляє Кубу і її молодь, яка вміє бути веселою і серйозною одноразово.

Про кого ще розповісти вам? Про Роберто, який став мером ще до того, як

РОВЕСНИК ТВІЙ І МІЙ

почав голитися, чи про Рамоне, який в 16 років став артилеристом, чи про Сігеле, селянського сина, який вчиться зараз в Гавані, — перший сон, який збувся, коли йому сповнилось вісімнадцять років?

Може, коли-небудь ти поїдеш на Кубу і познайомишся з ними. Або хто-небудь з молодих кубинців приїде в Москву, студентом чи робітником.

Вони скажуть: «Ми кубинці», і ти обнімеш їх так само міцно, як обнімають мене зараз в Москві на вулицях незнайомі хлопці. А коли ти приїдеш в Гавану, припаси пару крил, щоб встигнути за кубинськими хлопцями і дівчатами: вони вцепляться в твою руку і потягнуть тебе, і не відпустять, поки не покажуть всього. Вони віддадуть то-

бі всі зорі, вони навіть будуть намагатися подарувати тобі яку-небудь гору. Адже ти скажеш їм: «Я радянський хлопець», а це значить: «Я твій брат».

Така молодь моєї батьківщини, яка гордо проголошує разом з своїми лідерами, теж дуже молодими: «Ми створили Союз молодих комуністів». Сьогодні наша молодь осмислює слова Фіделя, коли він розповідає їй про Маркса, Енгельса, Леніна, прикладу яких він слідує.

Заклики, що народжуються на усміхнених вустах, заклики тверді й суворі: «Батьківщина або смерть», повторювані з ентузіазмом в те, що «МИ ПЕРЕМОЖЕМО!».

Енріке Пінєда БАРНЕТ, кубинський письменник.

Пишіть!

м. Мировоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00370.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.